

LA TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
6 D'AGOST DE 2017
Dn 7, 9-10.13-14; 2Pe 1, 16-19; Mt 17. 1-9

Acabem d'escoltar, germans i germanes, el relat de la Transfiguració de Jesús segons l'evangeli de sant Mateu. A primera vista podria semblar que és un episodi poc important, que afectava només la persona de Jesús i als tres apòstols que el varen veure, als quals, a més, Jesús els mana de no parlar-ne de moment a ningú. En canvi, és una experiència cimera per al Senyor i conté una revelació per als cristians de tots els temps. Per això, Jesús permeté que els apòstols l'expliquessin després de la resurrecció.

És una experiència cimera per a Jesús; un moment fortament intens en la seva vida de pregària i d'unió amb el Pare, en el qual renova, poc abans de sofrir la passió, la seva voluntat de lliurament, la seva convicció que *el seu aliment és fer la voluntat del Pare* també davant la mort (cf. Jo 4, 34). Jesús té, en tot moment consciència de ser Fill d'aquest Pare ple de tendresa. Humanament necessita sentir-se en comunió amb ell, i d'aquesta comunió filial íntima en brolla tot el que fa i tot el que diu. Ara, dalt la muntanya, ofereix al Pare la seva confiança total davant el que haurà d'afrontar a Jerusalem. I el Pare li respon mostrant –a ell, el Fill, i als tres deixebles que l'acompanyen- el seu esplendor i la seva glòria i expressant la seva comunió íntima amb ell: *aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*, Jesús és aquell que la Llei, representada per Moisès, i els profetes, representats per Elies, havien anunciat (cf. Lc 24, 27). A més, el Pare confirma als tres deixebles l'autoritat amb què Jesús actua i parla, per això els diu: *escolteu-lo*. La veu del Pare els revela, i ens revela també a nosaltres, que en la vida quotidiana de Jesús, inclosa la seva vida amagada, hi ha la presència de Déu que vela la seva glòria per desvelar la seva misericòrdia.

Després d'aquesta experiència dalt la muntanya, tot torna a ser com abans, per bé que il·luminat amb una llum nova. També per a Jesús torna el dia a dia amb l'esforç que demana, i amb la perspectiva de la passió acceptada voluntàriament per amor. No serà fins a la resurrecció que es tornarà a desplegar la glòria de la seva comunió joiosa amb el Pare, que s'ha manifestat dalt la muntanya, que la tradició identifica amb el mont Tabor.

La Transfiguració és, també –tal com he dit-, una experiència cimera, fonamental, per a nosaltres, els cristians. Ens ensenya que només podem viure de fe des de la certesa que Déu ens estima i ens parla a través Jesucrist, i des de la confiança que és present entre nosaltres, d'una manera invisible però real, *fins a la fi del món* (Mt 28, 20). Algunes vegades podrem tenir una experiència intensa de pregària o d'amor evangèlic envers els altres, podrem experimentar en el nostre interior una certesa forta de la presència de Déu. Però, com per Jesús i els tres deixebles, l'experiència del Tabor és passatgera; la major part del temps l'hem de viure en la fe, de vegades en l'opacitat, en la fredor del cor, en el dubte, en la fosca. És des d'aquesta situació que, la major part de les vegades, hem de dur a terme les nostres responsabilitats, el nostre compromís. De tota manera, sempre resta en el nostre interior quelcom de la llum i de la força espirituals que hem rebut en els moments de vivència més intensa. I això ens dóna força i coratge per continuar en el camí cristià.

La vida, a la llum de la Transfiguració, esdevé un camí interior cap a la perfecció evangèlica, cap a l'encontre amb el misteri invisible de Déu revelat en

Jesucrist. Això representa una contestació enfront de la cultura occidental actual, enfront de la cultura que impera en molts àmbits de casa nostra. Les coses provisionals i relatives, com ara acontentar els desigs, la fama, el diner, el poder, la recerca d'instantis de satisfacció immediata, etc., van ocupant el lloc de la veritat i de les coses definitives, tot donant forma a la cultura de la postveritat i als fonamentalismes ideològics. En aquesta visió, no interessa massa el sentit que té l'existència, ni la recerca del bé comú quan cal sacrificar el propi, ni plantejar-se la dimensió transcendent de la persona humana.

En aquest context, el monaquisme --atret per la persona divina de Jesucrist, pel seu amor i per la seva paraula, atret per l'experiència de la Transfiguració- proposa un dinamisme d'unificació personal i comunitària que s'oposa a la cultura de les coses provisionals i relatives. I s'ho juga tot per conèixer més i més el Senyor i la seva paraula. D'aquesta manera, el monjo es retira en un lloc adequat per escoltar la veu de Déu i emprendre així un treball interior que va transformant la seva persona per anar-se fent semblant en els sentiments a Jesucrist, fins a poder arribar, amb la cooperació de l'Esperit Sant, a ser transfigurat quan arribi al terme de la seva existència a la terra. No pas com un procés solitari, sinó ajudat per la comunió dels germans de comunitat i d'altres persones, i amb la finalitat de servir els altres en els diversos àmbits que li siguin encomanats.

El P. Lluís Planas va encetar aquest camí i avui, cinquanta anys després d'haver-se compromès a seguir-lo, dona gràcies a Déu amb joia per tot el que espiritualment i humanament li ha aportat i pel bé que tantes persones han rebut en l'exercici de les diverses responsabilitats que ha exercit. Gairebé la totalitat del seu servei monàstic --a Montserrat, al Miracle i a Cuixà- l'ha exercit, i l'exerceix, en tasques que comportaven l'atenció a persones: formació de monjos joves, oblats, matrimonis, hostes, monestirs de benedictines, persones en recerca d'acompanyament espiritual, etc. Nosaltres ens unim a la seva acció de gràcies i demanem que el Senyor, per les pregàries de Santa Maria, Mestressa de Montserrat, continuï beneint-lo en el seu camí perquè pugui continuar donant fruits en bé de moltes persones.

El dinamisme d'unificació personal il·luminat per la transfiguració que cerca de fer realitat la vida monàstica, no és exclusiu dels monjos. Tot cristià és invitat a participar de l'experiència de la transfiguració i a afirmar així la seva unió íntima amb Crist i la visió rica i plena de la persona humana que se'n deriva. Perquè la glòria de Jesucrist ens dona la mesura de la glòria i la felicitat a què està destinat tot ésser humà.

Després que el P. Lluís renovi davant Déu i davant l'Església, representada per nosaltres, el seu compromís de viure com a monjo, ens endinsarem en el cor de la celebració eucarística. La participació a l'Eucaristia reproduceix espiritualment el nucli de l'episodi de la Transfiguració. L'Església del cel, amb els profetes i els sants dels dos testaments, s'hi fan presents, hi escoltem la Paraula de Jesús, experimentem que ell és *el Fill* predilecte del Pare, ens fem conscients que nosaltres, pel baptisme, estem cridats a ser semblants a ell, i ell es fa present, ressuscitat i gloriós, en la petitesa del Pa i del Vi eucarístics, humils com la seva persona humana. I ens ve de dir com Pere: *Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt*. Després, però, vindrà la quotidianitat, monjos i fidels, tornarem a les nostres tasques aparentment sols. Però Jesús hi és, i ell ens basta. Amb ell podem avançar pels camins de Déu. I res ni ningú *no ens podrà separar del seu amor* (cf. Rm 8, 39).